

Entrevistadora: Primer, parlem de dades biogràfiques generals, per contextualitzar, tot això després no va a la investigació, però per contextualitzar. El que és experiència docent, la dimensió didàctica que ja és entrar una miqueta a la classe, amb la programació, amb els materials. I, després, opinions i valoracions més generals, per tancar. Llavors, de les dades biogràfiques, el de sempre: l'edat aproximada, el sexe, que és evident, i els estudis, que això sí que ens interessa, de partida.

Professor: Tinc 45 anys. Sóc llicenciat en Ciències Químiques. Sóc Doctor en Ciències Químiques, en Bioquímica. I després tinc el Diploma Nacional d'Enologia, per la Universitat de Burdeos. I també tinc un DEA, un Diploma d'Estudis Avançats, per la Universitat de Burdeos. La meua història és que vaig fer Químiques a Tarragona, fins a quart curs, després volia estudiar Bioquímica. Jo sóc un biòleg frustrat, en el sentit que estava estudiant químiques i potser em vaig adonar que m'agradava més la Biologia que la Química, malgrat que la Química m'agrada també molt. I bé, llavors vaig voler fer Bioquímica a Barcelona perquè llavors no hi havia especialització a Tarragona. Hi havia una petita Química fonamental, que començaven a fer però que no aprofundia veritablement en res. I després vaig tornar i vaig començar a fer la tesina al Departament, bé Departament... no hi havia Departament aleshores, sinó simplement al grup de Bioquímica que hi havia abans. Acabada la tesina vaig aconseguir una beca del FPI, Formació de Personal Investigador, i vaig començar a treballar sota la direcció del Doctor ¿?, de l'actual rector, i el Doctor Alemany. I vaig acabar la tesi amb coses que no tenen res a veure amb el que em dedico actualment. Bàsicament era: nutrició, estudiar causes de la obesitat, fisiologia, coses d'aquestes amb rates. Acabat aquest període, bé... se'm va acabar la beca. Havia demanat una beca per anar a fer un postdoc a Londres, al Saint George Hospital, un lloc que tenien el tema que jo havia estudiat, però no me la van donar. Però clar, com tenia l'acceptació del professor ¿?, em va dir que em podia aconseguir una beca seva. Però, llavors, va sortir la possibilitat de la creació de l'Escola d'Enologia de Tarragona i se'm va proposar la possibilitat de ser contractat com a professor ajudant a canvi de que me n'anés a França. Clar, vaig haver de sospesar les coses perquè anar amb una beca externa el retorn era molt complicat, les beques eren

dificilíssimes, i l'altre era un contracte. I llavors vaig decidir que em llançava de cap a allò altre. Clar, impediments: jo havia estudiat tota la vida anglès, i no *tenia ni papa* de francès i en tres mesos vaig haver d'aprendre el que vaig poder. Jo vaig anar allà i puc assegurar que la immersió lingüística és una cosa que funciona de nassos. És veritat, si no tens cap altre més remei, n'aprens. Aquesta és la realitat. I bé, allà a Burdeos, vaig anar a l'Institut de Burdeos, en principi, per fer un Diploma d'Estudis Avançats, malgrat que jo ja era Doctor. Llavors, no tenia massa sentit, però era per aprofitar l'estada fent alguna cosa. I em vaig adonar que en el Diploma d'Estudis Avançats no m'ensenyaven res, aquesta és la realitat. Clar, utilitzar una bibliografia, aprendre coses, jo ja ho sabia fer. I jo el que volia aprendre era el negoci, fer vi. I llavors vaig aprofitar el primer any el Diploma Nacional d'Enologia que és el que capacita per ser enòleg a França, mentre feia el DOA. O sigui, com estava jo sol, m'avorria, no em feien cas les franceses, em dedicava a treballar. Vaig tornar a Tarragona, i llavors l'Escola d'Enologia, estaven en segon curs, el primer curs eren coses generals: químiques, físiques i jo vaig haver d'incorporar-me per fer tota una sèrie de coses i jo era una mica "l'apaga-focs" que servia per totes les coses. I bé, poc a poc, vaig treure'm la plaça de... no, la vaig treure a França, quan estava allà. Vaig començar a passar d'ajudant a ser Titular d'Escola Universitària interí. Em van proposar, com es començava la ¿? experimental que em fes càrrec de la mateixa, però jo vaig ficar com a condició, abans que s'acabés de construir, tornar a França per acabar els estudis. I em van donar la possibilitat d'anar cap allà, estar entre aquí i allà, tornar per fer les pràctiques i això que et fan. I vaig fer, fins i tot, les oposicions simultàniament amb els exàmens allà. Una cosa horrorosa, però bé, quan s'és jove es poden fer coses d'aquestes, ¿no? I bé, una vegada vaig treure la plaça i vaig acabar el Diploma General d'Enologia, vaig tornar aquí, i vaig començar a fer d'entrada Director Tècnic del Mas d'en ¿?. Això volia dir comprar tot el material, encarregar-me de les *vinificacions*, fer les pràctiques, dirigir tots aquests processos. Després, per una sèrie de circumstàncies, jo donava classes de Bioquímica i coses semblants, Bioquímica Enològica i com m'havia format per ser un tecnòleg em van suggerir que fes classes de Tecnologia, però clar, ¿? de coneixement de Bioquímica i Biologia Molecular, era bastant complicat justificar aquesta docència. Llavors hi havia dues opcions. Una era l'àrea de Tecnologia

d'Aliments i l'altra era l'àrea de Nutrició i ¿*Domatologia*?. L'àrea de Tecnologia d'Aliments que tenia un altre Departament, llavors, tabú, és la trampa d'aquesta realitat que tenim a la Universitat, que és una tonteria des del meu punt de vista, però bé, ens compartimenten, i com ens compartimenten: hala!, t'has fotut. I llavors vam optar per Nutrició i ¿*Domatologia*?. Vaig sol·licitar el trànsit, el canvi d'àrea. M'ho van donar afortunadament perquè el meu Currículum quadrava bastant bé, perquè la tesi l'havia fet en Nutrició, que d'alguna manera es relacionava. I després allò altre és ¿*Domatologia*?, i amb això no hi havia cap problema. I jo vaig anar, i al cap d'un temps vaig sol·licitar el que és l'avaluació interna de la Universitat per promocionar-me a Titular d'Escola Universitària i vaig fer les oposicions ja de Titular. I vaig deixar de fer Bioquímica, Microbiologia i les coses que havia estudiat i em vaig dedicar a allò que és el camp de l'Enologia pura i dura, Tecnologia, que és el que fem ara a nivell de recerca i a nivell de docència. I bé, després d'això he fet molts... a part de ser director de diverses coses, he fet de vicedegà molts anys, i actualment estic fent de degà.

E: I bé, perdona que et talli, la categoria docent, ara mateix és Titular d'Universitat...

P: Sí, Titular d'Universitat.

E: I des de quan es dedica a la docència?

P: Home, jo ja quan tenia quinze anys donava classes particulars. O sigui, sempre he donat classes per guanyar diners. Docència en la Universitat l'he fet des que era becari de la FPI, em feien fer problemes i coses d'aquestes. Vaig cursar el CAP, no serveix per res, és una cosa inútil, que consti. No serveix per res absolutament.

E: Suposo que tot això està canviant ara...

P: No ho sé, no ho sé. Però el que em van fer patir a mi era horrorós. I a més a més, si un dia anaves et feien comprar un llibre i subratllar-lo perquè compressis el seu llibre... una cosa molt forta. I t'arribaven a explicar coses per treballar amb nens... O sigui, que consti, el CAP no serveix per res. Opinió meva.

E: I com va ser això de dedicar-se a la docència universitària?

P: Jo em volia dedicar-me a la recerca. I la recerca porta implícita la docència. Bé, també quan acabes la carrera, no saps molt bé què fer. També compta el fet de la situació externa. Jo quan vaig acabar hi havia un atur formidable. Estic parlant de... jo vaig acabar Químiques al '82, amb 21 anys. I vaig ingressar a la Universitat amb 16 anys. El dia que complia 17 anys vaig entrar a Químiques. Era possible perquè el Batxillerat era un any més curt i jo sóc nascut al novembre, i no sé per què vam començar al novembre aquell any, el curs. Aquestes coses passaven perquè no hi havia conflictes polítics aleshores. Estem parlant de poc després de la mort de Franco. I tornant a això, hi havia molt d'atur, i, llavors, en comptes de no fer res, et fiques a treballar al Departament, és el normal. Et surt la beca, continues i entres en una dinàmica que, a veure, si no t'agrades ho deixaries perquè pel que paguen...

E: És que és el que anava a preguntar ara: si li agrada ser professor universitari.

P: Sí, sí. M'agrada molt. M'agrada molt però jo faig moltes coses. Compagino molt amb transferència de tecnologia, assessoro bodegues... faig quatre mil coses.

E: Llavors, entrant a l'experiència docent, les matèries que ha impartit en els últims anys i sobretot les que imparteix en l'actualitat, quines són?

P: Ara tinc un descàrrec docent: no tinc els 24 crèdits perquè estic fent de degà i llavors faig només 12 crèdits. I el que faig, bàsicament, és una assignatura que es diu Enologia General, que és la matèria troncal en què s'explica com es fa el vi, bàsicament.

E: És de primer?

P: És de primer curs, però tenint en compte que és un segon cicle, que seria quart de carrera. És gent molt assenyada, molt vocacional. Altres anys estava donant una altra assignatura que és la Criança i Envelliment de Vins, que és una assignatura optativa de segon que és veritablement la meva especialitat, tant científica com professional. De fet, tinc editat un llibre que es diu "Elaboración y Crianza del Vino Tinto. Aspectos Científicos y Prácticos", que

bé, no és per modèstia, que és el millor llibre que hi ha en castellà sobre la matèria, no en tinc cap dubte.

E: *Chapeau!*

P: Aquesta és la realitat. No es ven gaire, però bé...

E: Això ja... Què recordes especialment de quan va començar a treballar en la docència? Té algun record? Problemes que va tenir...

P: Torpesa, inseguretat, por, manca de capacitat per improvisar. Ho posaves tot de memòria, anaves a tota llet i els alumnes no s'assabentaven de res. A mi, em van dir fa temps, i tenien tota la raó, que per donar classes correctes has de saber molt bé el que expliques però no te les has d'haver preparat gaire. A veure, és un eufemisme. Te les has de preparar, però el que no pots fer és anar, com anàvem de joves, amb tot preparat perquè vas amb una velocitat en què l'alumne és incapaç de seguir-te. En canvi, si tu ho saps tot, i tens el material perfectament i saps el que has d'explicar, llavors vas pensant el que expliques. I com vas pensant, els alumnes segueixen un raonament lògic i t'entenen, jo crec.

E: Per tant, ha evolucionat... en què ha consistit aquesta evolució? Pel que explica, que sap més de la matèria, se sent més còmode i, improvisa més?

P: Sí, sí. Improviso molt més. És que al començament vas com si anassis a defensar la teva tesi, que te la saps de memòria. I és ridícul. I els alumnes se n'adonen. I a més, vols explicar coses que moltes vegades no fa falta ni explicar-les, has d'anar directament a allò que interessa, no a tot, no has de comprendre-ho tot. Has d'anar a donar-los eines perquè després ells entenguin el procés.

E: Qui li va ensenyar a ser un bon professor?

P: Ningú. El CAP no, que consti. Els pedagogs tampoc. Trobo que són les persones més espesses parlant i quan parlen de coses, no els entenc. No entenc mai el que expliquen. I quan els hi dius: "Això què vol dir?". I ho expliquen i no ho entenc, ho sento. És un problema, potser, que no parlem el mateix idioma. Però a veure, jo crec que donar classes és una mica de sentit

comú, explicar el que fa falta. La vicerectora ens amarga bastant amb aquestes coses. Jo crec que és una pèrdua de temps. És la meva opinió.

E: I llavors, què és el que va ser el que més el va ajudar? Potser la pròpia evolució personal? O la reflexió del que feia?

P: És que no ho sé. És que no ho saps, no teoritzes sobre aquestes coses. Les fas i vas veient que, bé, quan surten les enquestes et deixen bé, la qual cosa és gratificant. I també una altra cosa: jo per explicar alguna cosa ho he d'entendre. En això sóc absolutament cartesiana. I si no ho entenc no ho puc explicar. I llavors, em capfico per entendre les coses. Quan les entens les pots explicar bé. I clar, vulguis o no vulguis, quan acabes els estudis hi ha coses que no les entens. Les intueixes però no les entens. I això, jo crec que és, en aquest sentit, part de l'evolució.

E: Està clar que, al començament, es dóna molta importància a algunes coses i al llarg del temps n'anem traient. Ara, actualment, a què li dóna més importància pel que fa a la seva docència?

P: A veure, jo estic en una docència molt particular. Estem ensenyant tècnics per treballar a la bodega. Han de ser perfectament capacitats, han de saber pensar, reflexionar i prendre decisions. En aquest sentit, jo, quan examino, intento avaluar els alumnes i també intento avaluar-me jo d'allò que els he explicat. Em fico en la part empresarial de l'assumpte. Jo quan corregeixo un examen penso: jo a aquest alumne el contractaria? I si dubto en contractar-lo, no hauria d'aprovar-lo. El que passa que jo sóc molt tou i aprovo més... perquè et fan pena i dius, bé, *vale*...

E: Personalment, li resulta difícil compaginar la docència amb la investigació i amb les altres coses que fa?

P: El que em resulta molt, molt, molt difícil és el fet de compaginar la gestió. La gestió és saturant. I, a més a més, ningú t'ha preparat per ser gestor. Ni tens cap interès a fer-ho. Jo estic aquí perquè ara em toca. Simplement som un grup de persones... als sèniors ens toca tirar del carro i després li tocarà a un altre i no pots evadir-te de la responsabilitat de la gestió. Jo estic aquí i d'aquí a dos anys potser ja no estic. No tinc cap ambició de poder, això ho tinc claríssim.

Compaginar la docència i la recerca, jo trobo que és molt agradable. És la feina universitària. En canvi, una altra cosa importantíssima, que no es té en compte és la transmissió de... la transferència de tecnologia. En aquest sentit, tenim molts contractes amb empreses, que això ens permet de finançar els laboratoris, perquè sinó no hi ha manera, pagar becaris per projectes privats i, veritablement, tocar la realitat... tocar la realitat que és molt important. Jo he après moltíssim dins de la bodega. Jo al '82 no ho he comentat, però al '82, quan vaig acabar el segon any a França, vaig tornar i vaig contactar amb ¿?, que en aquell moment era un dels innovadors del Priorat, un dels pioners del Priorat, de la Renaixença. I li feia falta un enòleg, però un enòleg assessor. I vaig començar amb ell i tot el que havia jo teoritzat ho vaig aplicar a la pràctica. I bé, ara per ara, el vi que elaborem, perquè si ell és el pare, jo sóc el tiet, d'alguna manera, o el padrí, és un dels vins més grans d'importació d'Espanya. Per fer-nos una idea, fa dos anys, la collita 2001, per una important revista nord-americana, *The wine...*, va ser considerat el quart millor vi del món. I a mi em sorprèn molt. Però això també et dóna, d'alguna manera, davant dels estudiants credibilitat, perquè una persona que arriba, s'ha agafat un llibre, se'l mira i el cita, no és el mateix que ells sàpiguen que tu estàs tocant, coneixes la realitat i quan parles d'un problema, que l'has tingut, l'has patit i de vegades has fracassat en aquest problema. Això és important. La credibilitat, jo penso que és molt, molt important en aquest cas. Tenim estudiants que no són, en Enologia, criatures. Són gent que tenen altres estudis, ja sigui de primer cicle o de primer i segon cicle. Hem tingut, fins i tot doctors. Hem tingut farmacèutics, hem tingut farmacèutics que ja tenen molts anys de vol i que no els enganyes i saben el que interessa. I en aquest sentit, no són les criatures que els interessa aprovar un examen, sinó que els interessa aprendre. I et demanen.

E: Llavors, si entrem una miqueta al terreny de la classe, com planifica la matèria? Com prepara el programa de l'assignatura?

P: El tinc preparat des de fa molts anys...

E: Com confecciona els continguts de la matèria?

P: A veure, no hem d'inventar *la sopa de ajo*. O sigui, la Organització Internacional de la Vinya i del Vi, OIVV, fa molt de temps que ha fet un programa de formació d'enòlegs. Hi ha una sèrie de temes que des del Pla

d'Estudis original d'aquesta casa l'hem mantingut. Hi ha uns continguts que has de desenvolupar. Llavors jo no puc parlar aquí de l'Esperit Sant, ni del Barça, sinó que he de parlar del que he de parlar i és de com s'agafa el raïm i com s'arriba al vi. I en aquest sentit, hi ha un programa que és, bàsicament si miréssim els capítols, molt semblant, molt semblant al que vaig començar a fer la primera vegada que el vaig donar. El que han canviat són les coses que explico, perquè clar, el que és l'actualitat és que apareixen noves tècniques, apareixen nous resultats, fem nosaltres coses al laboratori que podem explicar als nostres alumnes. I llavors sí que vaig modificant... les transparències no són les mateixes de l'any passat. Vaig canviant coses i altres es mantenen, això segur. Ara, jo crec que els temes són els mateixos, el programa és el mateix. La bibliografia també la canviem, naturalment.

E: La manera d'enfrontar-se a la classe sí que és diferents, la manera com la prepares... Abans era més estructurat i ara...

P: A veure, jo ara arribo moltes vegades amb les mans a les butxaques. O sigui, jo tinc el programa preparat. A veure, jo visc d'això. O sigui, jo estic actualitzat, he d'actualitzar-me. No fa falta que em prepari una classe. Quan surt una cosa nova dic: "Això s'hauria d'explicar". Llavors en aquell tema introdueixo alguna cosa. Llavors ho tinc tot formatejat en el PowerPoint. Ara m'han explicat com carregar-ho en el Moodle. Intentarem ficar-ho en el Moodle enguany perquè ho puguin disposar els estudiants, és més àgil. I bé, jo demà tinc classe; demà jo no em miraré gaire cosa abans d'entrar, o sigui, no fa falta.

E: I aquestes classes, perquè són especials, perquè són inicials... Però una vegada ja està rodat i fet, com és una classe? Un retrat-robot d'una classe? O són molt diferents?

P: És que depèn del tema. Hi ha classe en què tires molt del Powerpoint, hi ha classes que tires de la pissarra, depèn, depèn...

E: A nivell de materials, hi ha algunes que són...

P: Hi ha temàtiques que comporten més controvèrsia, i hi ha vegades que els alumnes fan més preguntes que d'altres, de vegades estan molt callats. També depèn una mica de cada curs, perquè cada curs és diferent. Però això tampoc

ho sé, perquè no observo, jo faig. Vosaltres sou teòrics de la docència, jo no sóc teòric de la docència. Jo faig classes.

E: Bé, però a partir de la pràctica també es pot fer teoria, no? vull dir, també podem buscar les coses...

P: Sí, sí. Però no faig tantes coses... A veure, jo penso, sincerament, que és molt difícil aprendre a explicar. Ho saps o no ho saps. Tens el do o no el tens. Que evidentment, després puguis perfilar-lo i aplicar metodologies i millorar-te, naturalment. Però hi ha gent que és negada, i no hi ha res a fer. I moltes vegades també són gent negada la gent que es dedica a l'ofici i t'intenta teoritzar sobre l'aprenentatge. Això, podeu mirar enquestes de la Facultat de Pedagogia i segur que hi ha gent molt dolenta i jo en sé de tres o quatre... fins i tot a un que li han donat un sabàtic perquè se'n vagi perquè... bé, no diem res. M'enteneu, no? Potser seria interessant que en els futurs graus existeixi alguna assignatura sobre docència de la teva especialitat. Però feta per gent de la teva especialitat. Perquè si tu a la Facultat de Químiques portes algun pedagog *puro y duro, que Dios nos coja confesados*. Ha de ser una persona que sigui químic, que sàpigui ben bé què és la Química i que hagi teoritzat sobre l'aprenentatge de la Química.

E: Utilitzeu el Moodle, m'ha comentat...

P: A veure, jo no tinc temps material des que estic fent de degà per incorporar-me a les Noves Tecnologies. A veure, utilitzo Powerpoint, l'ordinador l'utilitzo molt bé, no hi ha cap problema. Ja ho veureu a classe que tinc animacions molt maques i tinc molta informació. També, no us ho he comentat, però fem moltíssimes participacions en Congressos, conferències, xerrades, cursos, seminaris, màsters. I llavors ja has de fer temes específics, els has de tenir molt preparats i estan relacionats amb la teva recerca concreta. I després això ho aprofites per classe, naturalment. No has de diferenciar.

E: Clar. Llavors, pel que fa a l'avaluació ja hem avançat una manera d'avaluar als alumnes, no? Però, quins aspectes es té en compte? I sobretot, si està satisfet amb el rendiment dels alumnes.

P: Estic satisfet de la programació global que reben. En ocasions, els alumnes... jo noto... A veure, jo tinc una assignatura que es diu Enologia General. Estem parlant tota l'estona, tots els professors, del mateix. I llavors hi ha assignatures que semblen més dures que la meva, perquè la meva és tot relativament fàcil i a més a més es nodreix de les coses de les altres assignatures. I llavors jo tinc la impressió que els alumnes pensen que l'assignatura és molt fàcil i, sobretot, en el primer parcial de vegades tenen sorpreses. Ja va bé un simulacre de naufragi perquè després aprenguin i vegin el que has de fer. En general, jo estic content dels estudiants. Estic content perquè no em puc queixar. Fa dos anys, abans de ser degà, estava fent classes a Nutrició i Dietètica a Reus, una assignatura que és Aliments, i allà era horrorós. No us ho podeu arribar a imaginar. No hi havia manera que callessin. I clar, com són molts estudiants allà, al final estàs obligat a fer exàmens tipotest que no m'agraden gens perquè no t'assabentes si estan copiant o no estan copiant, o si ho han entès. Jo sempre faig preguntes de raonament o de desenvolupament, que sàpiguen explicar les coses, sempre. No pregunto coses estranyes sinó que pregunto coses que són evidents que poden sortir a l'examen. Però el que sí que sóc és potser bastant exigent en el contingut. Després, clar, també m'agrada que expliquin bé les coses, i això és més difícil perquè s'expliquen moltes vegades fatal. L'expressió escrita i oral, *tela marinera*. De vegades no saben... bé, ja no parlo de les faltes d'ortografia, és que de vegades no entens el que estan escrivint. M'he trobat "hermético", en castellà, sense "h". I, a més a més, mal utilitzat perquè estaven parlant d'una tina que deia "más o menos hermética". El que no pots estar és més o menys embarassada! O ho estàs o no ho estàs! Si és "hermético" és "hermético". A part d'estar mal escrit no entenia què em deien. Per ficar un exemple.

E: Ara ja estem a l'últim bloc, que és més d'opinions i valoracions generals. El primer, així, directe: què és el que més li agrada i el que menys li desagrada o disgusta de la docència? Un punts fort i un punt feble...

P: No m'agraden les classificacions de punts forts ni punts febles... perquè em semblen una xorrada. I els teòrics de la qualitat tampoc els suporto, perquè no els entenc quan parlen. Tampoc és que sigui tan radical, però aquesta és la sensació de molta gent. A veure, m'agrada molt el fet de sentir-me útil, és a dir,

la sensació que allò que faig serveix per alguna cosa. Em desagrada l'haver d'anar a treballar, com a tothom, no sóc tonto. A veure, la sensació de ser útil, sobretot, tant aquí com a nivell de la recerca que estudiem coses que són útils, que les empreses ens demanen informació, que fem coses que serveixen per la societat. Això és el que m'agrada.

E: En general, estàs satisfet de les teves classes?

P: A veure, en general, sí. A veure, hi ha dies que surts amb una sensació de: "Què malament ho he fet avui!". I hi ha dies que surts i dius: "Calla, que avui m'ha anat bé!". Clar, depèn també del tort que estiguis o de l'àgil que estiguis, de les preocupacions que tinguis, etc. Però jo penso que una valoració s'ha de fer global, no d'un dia.

E: I fins a quin punt pensa que la docència del professor és important per la promoció de l'alumne? No sé si m'acabo d'explicar...

P: Alguns professors són molt útils i alguns són absolutament nefastes. I a veure, aquí estem parlant de persones adultes amb el caràcter format, però si parlem de nens, la cosa és dramàtica. Hi ha gent que et diu: "A mi no m'agraden les Matemàtiques perquè tenia un professor molt dolent". Doncs això és veritat, per desgràcia és veritat. Perquè llavors es fa un bloqueig i no hi ha manera. En canvi, si tens una persona agradable, que t'ho fa sentir, que t'ho fa entendre, i això ja t'obre camins. Però clar, la importància del professor és que depèn del professor. Jo he tingut professors horrorosos. A més, moltes vegades no té absolutament res a veure amb la seva capacitat científica. Jo vaig tenir un professor de Física i Química, això és confidencial suposo, a la Facultat de Químiques, que ningú entenia absolutament res del que explicava, però absolutament res. *(No s'entén la següent frase per problemes de so en la gravació)*. Se'n va anar i es va dedicar a la recerca que és el que sabia i se li donava molt bé. Ara, com a professor era inútil. I clar, dins d'aquest context el fet que la Universitat estigui únicament donant la pastanaga per la investigació i res més, què és el vol dir: que la gent no valora per res la docència. En tota la història de la Universitat Rovira i Virgili, únicament s'ha denegar un tram de docència. L'any passat, a més a més. M'imagino que devia ser pederasta o una

cosa d'aquestes, perquè sinó no hi ha motius per denegar un tram de docència. M'enteneu, no? Exagero...

E: La recerca és una altra qüestió, però la docència sembla que ja se *sobreentiende*, no?

P: Se *sobreentiende*, sí. I de fet li donen graus de docència als investigadors del ¿? que no fan classes, tela marinera.

E: Pregunta: quina opinió té sobre la Universitat, sobre la Titulació seva i sobre els estudiants?

P: La Universitat Rovira i Virgili és una unitat petita però jo penso que no ens podem queixar perquè tal i com està el percal... Vam sortir del no res i actualment tenim una certa visibilitat en molts aspectes. La docència en Enologia, som el Centre capdavanter del país. Del país no em refereixo a Catalunya, sinó a l'Estat Espanyol. I tenim un cert reconeixement, fins i tot internacional. Perquè us feu una idea, jo, la setmana passada, vaig haver d'anar a la Universitat de la Borgonya, amb el que representa la Borgonya pels vins, per fer una avaluació de la seva recerca. I vaig quedar al·lucinat perquè hi anava una persona de la Universitat de Tarragona, de la URV. Què vol dir això? Vol dir que som ¿?, en Enologia. No hi ha cap dubte en aquest sentit. I els estudiants? Els estudiants, jo crec que jo no em puc queixar, de veritat. En general, jo estic molt content amb els estudiants que tenim, molt, molt.

E: En la seva Titulació, canviaria alguna cosa, així a curt termini?

P: Unes quantes...

E: Unes quantes? Perquè a veure, ha estat comentant que és un Ensenyament de Qualitat...

P: D'entrada, jo trauria les assignatures optatives. No tenen cap sentit. A veure, rebobinem. Aquí també impartim altes carreres, altres ensenyaments, un és l'Enginyeria Tècnica Agrícola. A l'Enginyeria Tècnica Agrícola, les optatives són absolutament necessàries perquè un enginyer tècnic agrícola es pot dedicar als fruits secs, a l'oli, a la ramaderia, a la llet, a qualsevol cosa. Llavors la gent que es vulgui especialitzar, hi ha un ampli de ventall de possibilitats. Però una cosa tan concreta i tan especialitzada com el vi, a veure, tu has de donar a les

troncals i obligatòries tota la formació que necessiten i després, les optatives que has de fer, és que no ho sé. Què és el que passa? Que a vegades repetim les mateixes coses o les ampliem una miqueta, però és que no li trobo cap sentit, dins de l'Enologia, l'optativitat perquè és una cosa molt, molt, molt aplicada. Sí que l'és la optativitat per blocs. En el ¿? que estem fent del futur tipus de grau i components de màster, jo al grau no li ficaria optatives, sincerament, segurament hi seran, perquè han de ser-hi. Però després, al màster, estem dissenyant dues opcions: una opció de recerca, que seria per fer un programa de doctorat de qualitat i l'altra, ja directament en anglès, International Business, que aquesta estem parlant, evidentment de blocs optatius, o vas cap a la recerca o vas cap a... Però la configuració lliure d'un ¿? de vegades comporta coses absurdes i mals funcionaments globals en aquesta Universitat. A veure, no ens enganyem, els estudiants que agafen com optatives: les assignatures que aproven més fàcilment i punt. Aquesta és la crua realitat. Llavors, la mateixa estratègia que alguns Departaments estan aplicant de ser molt durs en les troncales i molt tous en les optatives perquè això permet tenir més carrera docent. Aquesta és la realitat. Les optatives fer-les molt faciletas perquè et vinguin. A mi, sincerament, no m'agrada. I després, el tema dels crèdits lliures és...

E: Una altra cosa que canviaries...

P: És absolutament kafkià. És a dir, és la trampa. La filosofia dels crèdits lliures és meravellosa: és la formació integral de l'estudiant. És a dir, si una persona està estudiant matemàtiques, per què no pot fer música si li agrada? Sí, però és que en el moment en què tu fas obligatori el cursar crèdits lliures, els crèdits lliures deixen de ser lliures i són obligatoris. Llavors és absurd. I a més a més, la burocràcia ens complica la vida d'una manera que al final estem aquí col·lapsats fent xorrades de crèdits lliures quan podem fer coses importants, interessants i urgents. Jo respectaria el concepte de crèdit lliure, naturalment, però per qui el vulgui fer. És a dir, que tu tinguis una persona fent la carrera "A" i dius: "Mira, tu per tenir la carrera "A" pots fer, jo què sé... m'ho invento, 180 FPS o crèdits o el que vulgueu. Llavors, d'aquests 180 has de fer com a mínim 160 i si vols, pots fer 20 del que vulguis a fora, però si vols! Perquè si fas obligatoris els crèdits lliures ja seran obligatoris". Vam tenir un alumne... hi ha

coses increïbles... un alumne francès, que estudiava Enologia i que es va matricular a Francès a Magisteri. Va treure molt bona nota. Una noia que tenia la carrera de piano i es va matricular a Didàctica de la Música. Perfecte, clar. Sabia més que la professora. Ara ja s'ha detectat i s'ha corregit, però a vegades arriben sol·licituds de crèdits lliures d'una persona que, per exemple, està estudiant Enginyeria, en qualsevol de les Enginyeries, i està fent la mateixa assignatura varies vegades en diferents llocs. És com si, per exemple, una persona que està estudiant Matemàtiques comença a fer Estadística dels Metges. És que clar... arriba a l'examen i "què s'ha de fer?". I excel·lent o matrícula. Això és el que està passant. Jo trobo, sincerament, que no serveixen per res. Compliquen la vida a la Universitat. Estem enviant papers tot el dia els uns als altres i perdem el temps.

E: Com veu d'ànim i de preocupació per la docència als seus col·legues, als seus companys de Departament i de Facultat?

P: Mal. A la gent no li interessa la docència per res.

E: Es detecta una manca d'interès.

P: Home, si tu tens un sistema que et fiquen la pastanaga per fer recerca i si publiques en el ¿? i l'altre, és igual, perquè que ho facis bé o ho facis malament, no compta per res, tu mateixa... A més a més, el prestigi científic, la valoració, la possibilitat de tenir becaris, tot això va per aquí. I a més, amb la normativa del professor-investigador actiu, la qual em sembla, en principi, filosòficament positiva, arriba amb una trampa horrorosa, horrorosa. Què és el que passarà? Que descarregarem de la docència als professors millors, als que saben més i als menys dotats, els pitjors, els farem fer més classes. Llavors, el que estarem fent és perjudicar la docència encara més. Això, jo ho he dit varies vegades en públic. Però, a mi, no em fa cas ningú. Alguns alumnes, de vegades, però bé... Trobo que això és la crítica que tinc. Jo entenc que venim de la misèria i hem arribat a alguna cosa. Des de la mort de Franco, la Universitat espanyola no era res, i ara comença a tenir un cert prestigi a nivell de recerca perquè s'han fet esforços i perquè s'ha potenciat molt la recerca. Però clar, ha arribat un moment en què només és això i no només és això.

E: Llavors, finalment, la última qüestió que tenim per vostè: si ha participat o participaria en algun tipus de innovació docent.

P: Jo no tinc temps, perquè estic fent de degà. Ara evidentment que no puc. I després, sincerament, és que... a veure, com ho diria... No és que sigui ateu, però sí agnòstic. No m'ho crec. I quan comences a parlar amb els teòrics i et vénen a explicar coses d'aquestes, no ho dic per vosaltres, és que al final dius: "Directrius, Formació, no sé què... Són catecismes! La gent està recitant coses, la gent fa *Copy* i *Paste* i se les copia". I les classes continuen sent igual de dolentes. I quan em ve la vicerectora i em comença a parlar d'aquestes coses jo li dic: "Però, escolta, com podem parlar d'Innovació Docent si les pissarres que m'heu ficat no es poden borrar! Aquesta és la realitat". "No, aquest és un altre tema". "Doncs, aquest és el tema que em preocupa a mi, perquè jo he de fer classes i he d'utilitzar una pissarra. I la pissarra és una cosa que funciona molt bé des de fa molt de temps". I oblidar-se de la pissarra és dolent, també.

E: Vol afegir alguna cosa?

P: No.

E: Això vol dir que ja ho hem preguntat tot...

P: A veure, és que sóc molt escèptic amb aquestes coses, ho dic de veritat. I no seré la única persona que ho diré això. No sé si heu entrevistat a molta gent, però...

E: Ara mateix farem deu entrevistes, en total. Perquè és un estudi de casos. I ara mateix anem per la vuit. El que passa és que no hem estat totes en totes perquè tenim dues persones més, aquí a Tarragona, la Pilar i la Charo, i llavors ho repartim una mica.

P: Però una cosa, no és exactament cert el que us he dit. Ara, per exemple, estem fent un programa de Doctorat a través de la xarxa. O sigui, estem fent coses. Les fem, les fem, naturalment. Estic aprenent i no pares. Però clar, després... Jo vaig sortir escaldat del CAP, què voleu que us digui?

E: Sí, Déu n'hi do, eh? Perquè hi ha professors que influeixen o hi ha situacions que influeixen...

P: És que era horrorós. I després, no us ho perdeu... el que em va passar... com havies d'anar a un Institut, em va tocar un Institut, amb una senyora de vuitanta mil anys que li van dir que havíem de fer pràctiques i les pràctiques que ens feia fer eren les pràctiques que feien els alumnes al laboratori. O sigui, els alumnes de BUP... Jo era químic i havia de fer el mateix que ells. I jo: "Senyora, que no és això, es tracta que jo he de fer classes per vostè". "No, no, no. Que m'han dit que has de fer pràctiques".

(es talla gravació)